



# AL TREILEA GONG

## Argument

Impătimit de *Cronica teatrală*, am slujit-o mai bine de două decenii, ani la rind, cu orgoliul prezenței săptămânale în pagina de gazetă, nemulțumit mereu că nu pot fi, cum s-ar fi convenit, jurnalistul care, a doua zi după premieră, își afirmă răspicat opinia. Din păcate, acum, cronica e din ce în ce mai puțin gazetărie (profesionistă, firește), abdicând cu o cuminenție resemnată în favoarea foiletonului întâmplător în geografia ziarelui, adesea după ce s-au stins de mult ecourile fierbinți și irepetabile ale premierei. Actorii așteaptă cu o înfrigurare care și ea se stinge resemnat, iar lectura are în ea, atunci, ceva din tristețea presupusă de o scrisoare ajunsă postum la destinatar. Pledoaria mea, izvorită dintr-o neostenită credință că se poate și că depinde numai de noi ca lucrurile să intre în cursul ior adevărat, e pentru reconsacrarea gazetărească a cronicii teatrale în conștiința artiștilor și a publicului, fiindcă solidaritatea autentică presupune sincronizarea devotamentului. Distanța în timp a cronicii față de actul scenic a dus, uneori, de ce să nu recunoaștem, și la distanța cronicarului față de acest act, nu prea rar văzut și sub imperiul exigențelor ce se revendică (și s-au revendicat, în atâtea împrejurări devenite memorabile) de la conjuncturalismul presupus de implicarea administrației, unde nu întotdeauna se află și specialistul, și unde intenții bune, neslujite de o pregătire obligatorie, conduc la interpretări care fac ca răceala cronicii în fața unui risc teatral să nu mai poată fi reparată. Pledoaria mea e, iar, pentru demnitatea cronicarului, care știe că și în teorie faptul de artă se decantează în timp, sporindu-și valorile numai de puțini sesizate la premieră sau numai de puțini sprijinite, cu seninătatea celui ce scrie conștient că nu va trebui să semneze nimic din ceea ce, mai târziu, l-ar obliga să roșească.

Dar, eu vreau, acum, să mă întorc la *Cronica teatrală*, chiar și în contextul unei reviste lunare, riscând și eu să par că îmi contrazic pledoaria.

Adevărata contrazicere privește, de fapt, situația mea de director de teatru, căci nu numai prejudecata interzice sau pune sub semnul întrebării o asemenea întreprindere din parțea unui producător atât de implicat în viața scenică. Ei bine, îmi face plăcere să încerc să înving și această inerție instalată cu argumente, chiar teoretice. Mi-este atât de dor de *Cronica teatrală*, încât sînt convins că voi izbuti să rămîn perfect obiectiv în iubirea mea față de scîndura scenei. Așadar, în așteptarea săptămînalului, „*Al treilea gong*“, în lunarul de azi.

DINU SĂRARU